

Бранко Павловић: Војводина, Али Озбиљно

И питање о „седам одсто“ и идеја о укидању аутономије Војводине подјарују захтеве за променом Устава и иду на руку онима који желе уништење Србије

Овим текстом ћу осветлити два питања:

а) Седам одсто од буџета који припадају Војводини; и

б) Захтев да се укине аутономија.

Одмах да изнесем свој став: оба питања подјарују захтеве за променом Устава и потпуно иду на руку онима који желе уништење Србије.

На крају текста, изнећу како видим решење овог питања.

Расправа о седам одсто

Полемика око Војводине

Пише: Бранко Павловић, Бошко Обрадовић
субота, 22 децембар 2012 15:26

Већ неко време између републичких и покрајинских органа води се расправа о томе да ли Војводини припада седам одсто од укупних прихода буџета, или седам одсто од пореских прихода буџета. Персонално у јавности највише на ту тему полемишу Динкић и Пајтић.

Правилним тумачењем Устава ова дилема уопште не постоји. Војводини несумњиво припада седам одсто од укупних прихода буџета.

Зато је право оно што Пајтић, као, тражи, а Динкић, као, не да. Кажем „као“ зато што ја једноставно верујем да обојица само глуме по налогу страних инструктора како би међу онима који живе у Војводини била створена мржња према неправедном Београду и чврста решеност да се грозан Устав мора мењати по сваку цену.

Кад се уставом установљује неко право у нечију корист, онда се никако не може та одредба тумачити на начин да би кориснику права могло припасти мање од онога што је језичким тумачењем могуће утврдити.

Чим устав даје неко право, он хоће да се то право оствари у највећем обиму, у оквиру могућег правничког тумачења. Ако се жели такво право ипак ограничити, то је могуће само изричитом одредбом самог устава, а не никако било каквим законским решењима.

Како таквог ограничења у Уставу нема, онда Војводини припада увек седам одсто од укупних прихода буџета, осим у једном изузетку.

Изузетак је када корисник права – у овом случају Војводина – сама, одлукама својих органа, пристане на то да у неком краћем временском периоду (квартал, пола године или цела буџетска година) прихвати да из буџета Србије прима седам одсто од неке мање основице, на пример од пореских прихода буџета.

Дакле, о смањењу права се мора постићи консензус републичких и покрајинских органа. Ако сагласности органа Војводине нема, у буџету Србије се мора предвидети пуни износ издвајања за Војводину, а то значи седам одсто од укупних прихода буџета („укупан приход“ значи све што се наплати на име пореза, такси, акциза, увећано за задужење државе за измирење пореских обавеза. Ово друго зовемо и „буџетски дефицит“).

Оно што Влада Србије ради је неуставно, а створиће огроман притисак у Војводини да се мора мењати Устав зато што је он тобоже основ за „пљачку“ Војводине.

Ствара се политичка клима у којој ће се одлично решење Устава, много боље од директног прописивања „седам одсто од укупних прихода буџета“ (зато што оставља могућност да се у одређеним кризним периодима пронађе флексибилнији приступ, али само снагом аргумената, а не никако демонстрирањем противуставне силе) прогласити штетним и одговорним за све економске недаће у Војводини.

И, уместо да патриотске снаге стоје на бранику заштите уставног положаја Војводине и заштите њених уставних права да из буџета добије оно што јој припада, тај простор ће заузети друга гарнитура ЕУ-САД миљеника.

Ако ми то не учинимо, ако сви који подржавају „Никад граница“ и „Не ЕУ“ не устану у одбрану права Војводине на седам одсто од укупних прихода буџета, онда немамо права да се љутимо на наивност грађана, који не виде да ће сламањем Устава колико сутра Немци узети сву обрадиву земљу у Војводини и земљиште на обали Дунава, све на име дела датих кредита. Ако ми не увиђамо шта значи одбрана Устава, како то да захтевамо од грађана, опхрваних својим дневним питањима преживљавања?

Укидање аутономије

Код оних који заговарају укидање аутономије Војводине, видим два велика проблема.

Један је у томе што они из идеолошких разлога не признају стварност. Из тврдње да је аутономан положај Војводине потпуно неосновано успостављен 1945. године изводи се закључак да је и 67 година касније аутономан положај једнако неоснован, као да живот током тих 67 година није створио ништа на чему би се 2012. године та аутономија темељила.

Укратко, чак и ако се у потпуности прихвати аргументација о погубности увођења аутономије Војводине 1945, отуда никако не следи да данас та аутономија није објективно утемељена.

У политичком смислу је то још једноставније. Свако ко је једном прошао Војводином са сигурношћу може потврдити да би убедљива већина била веома против укидања аутономије Војводине.

Други проблем је у томе што овакве захтеве постављају људи који, по мом мишљењу, немају осећај одговорности за последице свог деловања, већ су у целини посвећени унутрашњем убеђењу да су у праву.

То се најбоље види баш у практичној примени њиховог става за укидањем аутономије Војводине. Прва последица усвајања њиховог става била би обавезна промена Устава одмах. Друга би била изражена у веома заостреним односима између оних који су за укидање и оних који су за очување аутономије, што би довело до цепања само унутар српског корпуса у Војводини. Трећа би била у сатанизацији патриотских снага у Србији.

Не говорим о томе да су то људи нечасних намера, само указујем да својим деловањем они раде тачно оно што би ЕУ-САД биле спремне да им плате да би за њих радили данас

у Србији. Још једном понављам: уопште не мислим да су они страни плаћеници, али морају бити свесни одговорности за резултат ако хоће да буду корисни на политичкој сцени.

Решење

Проблем Војводине суштински је проблем крајње недовољног инвестирања у пољопривредну производњу и прехранбену индустрију (у целој Србији, па, наравно, и у Војводини). За следећу годину (ред величина, не прецизна бројка) је аграрни буџет предвиђен на 300 милиона евра. А он би, због заосталости наше пољопривреде, морао бити милијарду и 300 милиона евра, најмање три године узастопно. Примера ради, милијарду и 300 милиона евра нас кошта пројекат „Застава“ у Крагујевцу, до сада.

Овај обим инвестиција Војводина без помоћи Србије не може да оствари (осим ако претходно власници земље не постану Немци).

После три године масивних инвестиција, све страсти унутар српског корпуса ће спласнути. Словаци ће још чвршће бити уз Србију, а Мађари ће поредити живот својих сународника у Мађарској и видеће да живот тамо нема никаквих економских предности.

Једновремено се мора већ данас чврсто бранити Устав, а то значи бранити право Војводине на приход из буџета Србије, како сам навео, оштро одбацити сваки захтев за укидањем аутономије и следствено томе борити се против било каквог заговарања промене Устава уопште.

Трећи сегмент борбе мора бити усмерен ка кривичном процесуирању свих корумпираних структура и у Војводини.

Укратко, очување Устава, масивне инвестиције у пољопривреду и процесуирање криминалаца у редовима војвођанске политичке елите. За три године примене овог приступа тензије у Војводини, као и на релацији републички – покрајински органи, би биле више него преполовљене.

(19. децембар 2012)

Бошко Обрадовић: Одговор Бранку Павловићу о аутономији Војводине или оставимо се небулоза

Захтев за укидањем АП Војводине је један од најзначајнијих политичких и државотворних планова у новијој српској историји

Ових дана сведоци смо занимљиве појаве низа разнородних интелектуалаца и политичара, до оних са највишим државним функцијама, којима је заједничко то да су се сви снажно ставили у службу одбране аутономије Војводине. Од разумљивих реакција Пајтића и лигаша, преко нејасне улоге председника Томислава Николића, до више покрајинских политичара и интелектуалаца са тзв. националне сцене који под изговором заштите Устава и неподгревања сепаратизма одлучно бране аутономију Војводине (Б. Радун, Б. Павловић...). Интересантно је да нико од њих не помиње зашто је наједанпут толико битно заштитити „свету краву“ Војводину од антиаутономашких захтева?

Да пођемо редом: постоји ли у Србији данас уопште политички захтев за укидање аутономне покрајине Војводине? Изузев Двери нити једна друга политичка организација у Србији не стоји на овој позицији, а Двери су већ месецима у кампањи са јасним захтевом за укидање политички сувишне и економски штетне аутономије Војводине.

Како је онда могуће код свих поменутих коментатора помињати одбрану аутономије, а не поменути од кога је то она угрожена, тј. од кога је браните? Разуме се да у овом случају непомињање Двери, које једине имају овај политички захтев и читаву кампању која га прати, значи жељу да се избегне рекламирање нове политичке снаге која се прва после непуних 70 година усудила да јавно покрене оно што сањају генерације родољуба у северној Србији и Српству у целини – укидање једног од последњих антисрпских реликта титоизма на нашим просторима.

Дубоко сам уверен и стојим иза овога што ћу рећи: захтев за укидањем АП Војводине је један од најзначајнијих политичких и државотворних планова у новијој српској историји, а успех ове иницијативе после формирања Републике Српске и војничке одбране Косова и Метохије може бити и једна од највећих победа српског народа и државе у последњих много деценија уназад.

Окупљање око Броза или око српских националних интереса

Не знамо зашто и како се г. Бранко Павловић појавио као бранитељ аутономије Војводине. Он на то, наравно, има право, али би било поштено да своју позицију до краја искаже: да ли наступа као убеђени левичар, некадашњи члан КПЈ, потпредседник Социјалдемократске уније Жарка Кораћа и политичар који се залагао за сарадњу са Хашким трибуналом и изручење оптужених Срба овом суду, или је у питању Бранко Павловић који се залаже за окупљање свих националних снага око идеје одбране Косова и Метохије у саставу Србије и прекида придруживања Србије ЕУ, што је иначе преузета позиција на којој Двери стоје годинама уназад? Ако је то онај стари Бранко Павловић, онда је јасно зашто као комуниста брани титоистичку антисрпску творевину, а

ако је то нови Бранко Павловић, који је раскрстио са титоизмом, Хагом и Жарком Кораћем, не би смео себи да дозволи да у национално „Окупљање” уноси реликте титоизма, са директно темпираним антисрпским бомбама у себи. Јер коме после 20 година распада бивше Југославије није јасно шта се спрема у Војводини, тај никако не сме да води државну политику у Србији.

То што постојећи Устав на добар начин штити Косово и Метохију у саставу Србије не значи да је добро решио статус аутономне покрајине Војводине, напротив. Устав оставља ту катастрофалну могућност даљег преношења надлежности са Републике на Покрајину, сталних притисака и уцена од стране аутономашких политичара, као и ту посебну небулозу о процентима који из републичког буџета треба да иду у Војводину као државу у држави. Коме то не смета, коме није јасно какав је то простор за даље великоаутономашке и сепаратистичке захтеве, тај неће приметити ни кад се Бојан Пајтић једно јутро пробуди са референдумском жељом да постане Мило Ђукановић, а сви западни амбасадори то подрже као и увек до сада.

Дакле, не треба да постоји никаквих седам одсто за покрајинску бирократију и финансирање сепаратистичких политичара у Новом Саду, већ треба да обезбедимо веће издвајање из буџета државе Србије за локалне самоуправе у северној Србији. Покрајинска бирократија, скупштина и влада са више хиљада чиновника једе око осам милијарди динара годишње, што износи колико и издвајање за пољопривреду, културу и здравство заједно у Војводини (ето средстава за повећање издвајања за пољопривреду ако се укине сувишна покрајинска администрација), а за те паре је могуће направити по један вртић у свих 47 градова и општина у северној Србији – годишње. Ту се слажемо са Бранком Павловићем: оваква економска интервенција државе Србије значајно би утицала на смањење вештачки изазваних тензија између Београда и Новог Сада. Проблем Београда, да се разумемо, нема само Војводина већ и многи други крајеви Србије, али ту није проблем у Београду, већ у корумпираној београдској елити која граби све за себе. Не смемо дозволити да се то претвори у мржњу свих крајева Српства према Београду као престоници, јер држава мора да има престоницу и матицу која брине о свим крајевима Српства. За такав Београд се Двери залажу и такав Београд је могућ, али најпре морамо поразити лажну београдску елиту која је антисрпска и представља најамнички део колонијалне управе над Србијом.

А што се тиче продаје пољопривредног земљишта странцима, то омогућава Споразум о стабилизацији и придруживању са ЕУ, тако да је крајње неозбиљна теза по којој ће Немци узети војвођанске оранице ако укинемо аутономију Војводине. Они ће се тога докопати управо ако се Војводина осамостали и тако постане лак плен, док ће многе наше, а не само војвођанске оранице, отићи у власништво странаца ако не зауставимо овај погубни пут у ЕУ по сваку националну цену. А уценама ЕУ нема краја – следеће је на

реду условљавање по питању проширивања уставних надлежности Војводине.

Војводина не може имати никакву посебност унутар Србије јер то немају ни други крајеви Србије. Војводина историјски никада није постојала – Краљевини Србији су се 1918. присајединили Срем, Банат, Бачка и Барања (која је Србији отета и припојена НДХрватској од стране исте КПЈ, која је направила и Војводину као аутономну покрајину једино у Србији и нити у једној другој бившој југословенској републици). Сваки изгубљени сат у овој борби против наметнутог војвођанског идентитета и парадржавности значи једног Србина мање који под покрајинским политичким притисцима и манипулацијама постаје Војвођанин, а држава Србија губи једну по једну надлежност (примера ради, просветни програми и школски распусти одавно су различити у Војводини у односу на остатак Србије).

Наравно да постоји војвођанска завичајност, која би се пре могла назвати завичајношћу Срема, Баната и Бачке, као што постоје друге српске географије и завичаји попут Шумадије, Тимочке крајине, Босне, Црне Горе, Херцеговине, Крајине, Славоније, Далмације, Поморавља, Жупе, Драгачева... То, међутим, нема никакве везе са идентитетом, а посебно не територијалном аутономијом или државношћу. Дозволити даље одржавање ове комунистичке измишљотине и директно антисрпске творевине са циљем додатног разбијања и дељења српског народа и државе и стварања нове националности и парадржавности, крајње је антидржавно деловање и врхунска политичка неозбиљност.

Шта је циљ ове кампање Двери?

Циљ кампање Двери за укидање аутономије Војводине је веома једноставан: то је на првом месту кампања буђења јавне свести, националног и државотворног освешћивања, најпре Срба у северној Србији од којих ће се једино правити Војвођани (Мађари, Румуни, Словаци, Хрвати, Русини... задржаће свој идентитет). Двери су покренуле историјску мисију међу Србима: идентитетско самоосвешћивање, које ће уродити најважнијим плодом – да ниједан Србин ујутру кад се пробуди и погледа у огледалу нема дилему да ли је Војвођанин или Србин. То је суштина и пресудна битка ове наше кампање, а када у томе успемо у наредним месецима и годинама аутономију ћемо укинути рутински после првих следећих избора. Кома буде потребна његова војвођанска завичајност нико му је неће дирати, као што такав доживљај нико не брани ни Шумадинцу, али цепање и рушење државе кроз аутономије и регионализацију неће бити дозвољено, ако се Двери буду питале у Србији.

Док се на другом крају државе боримо за очување Косова и Метохије у саставу Србије, не значи да смемо да прелазимо преко тога да се у северној Србији већ 10 година прави држава у држави, која већ има своју Владу, премијера, Развојну банку, Академију наука и уметности, Представништво у Бриселу, националност на попису, а тражи полицију, извршну, судску и законодавну власт. То што Двери, по први пут у новијој политичкој историји, делују превентивно, проактивно, не чекајући да се толико пута проверени сценарио до краја спроведе, што на време палимо светло у мраку војвођанског сепаратизма, освешћујући Србе да је у току процес њиховог превођења у Војвођане, и што – коначно на српској политичкој сцени - захтевамо укидање наказне титоистичке творевине, требало би да буде подржано од српских интелектуалаца и националних политичких странака као ствар од изузетног националног значаја, али то још увек није – част изузецима. Ако ништа друго и више од тога – ова кампања зауставиће даље ширење постојеће аутономије, а и то неће бити мала њена заслуга.

Ако је све ово тачно и исправно постављено подржите нас. Нека у нашем националном окупљању поред одбране Косова и Метохије, прекида преговора са ЕУ и било какве сарадње са Хагом, нађе се место и за веома битан превентивни политички захтев за укидање аутономије Војводине. Ако смета што су то Двери покренуле, што није неко други, ако је циљ да се Двери елиминишу са политичке сцене као у случају изборне крађе на ђурђевданским изборима – реците! Али немојте се крити иза одбране Косова и Метохије, у чему и Двери несумњиво учествују са свим својим снагама већ 14 година, нити иза анти-ЕУ приче, за коју смо се први на српској политичкој сцени заложили пре више од пет година, а не јуче. Посебно нам немојте говорити да нашим антиаутономашким активностима подгревамо сепаратизам и да, кад бисмо ми ућутали и одустали од ове кампање, аутономаши би одмах престали са својим сепаратистичким захтевима. Толико наивни нисмо, а нећемо више ни да дозволимо да Србију по ко зна који пут предводи до те мере наивна или издајничка елита.

Пошто сте се јавно изјаснили против захтева за укидање аутономије Војводине, а једино Двери су изашле са тим захтевом, јасно је да сте мислили на Двери. Посебно је приметно да сте на један увијен начин нашу кампању довели у контекст нечасних намера и страног плаћеништва, што сте – надамо се – непромишљено учинили у жару полемике. За крај остаје једино да се позовемо на Црњанског, који – признаћете – најбоље познаје оно о чему причамо: *„Нек будем данас једини али сам уверен да ће нас скоро бити милијонима који ће рећи: све је то лепо и красно, и част свакоме, али оставимо се небулоза.*

Погледајмо како ствари стоје са чисто српског интереса”

(„Идеје“, Београд,

15. јун 1935).

(20. децембар 2012)

Бранко Павловић: Одговор Бошку Обрадовићу или гордост и предрасуде

Ви то можете називати „борбом против аутономаша“, али је то објективно допринос „аутономашима“

Непријатно ми је, али мотив за писање свог текста о Војводини данас нашао сам у тексту г. Трифковића. Уопште нисам ни помислио на Двери.

Како је Вама очигледно изузетно стало до ексклузивности политичког наступа Двери, ја ћу за потребе ове расправе прихватити да су Двери прве и непоновљиве и у борби за укидање аутономије Војводини и у борби против ЕУ (изван ове расправе мислим да је у погледу ЕУ г. Шешел исправно видео најраније и најдаље да то није добар пут за Србију, а свакако далеко боље од мене).

Како сте по сопственом казивању религиозни, морали бисте да уложите знатно више труда у сузбијању гордости. Сви ми који се бавимо политиком смо по природи ствари више склони сујети од осталих људи. Верујемо да баш ми треба нешто важно да урадимо и објаснимо. То нас обавезује да дневно преиспитујемо своја поступања у нади да ћемо открити где нас је сујета завела тог дана како бисмо сопствену гордост држали макар у

Полемика око Војводине

Пише: Бранко Павловић, Бошко Обрадовић
субота, 22 децембар 2012 15:26

прихватљивим границама.

Чини се да се Ви доста дуго нисте тиме бавили.

А сада да пређемо на политички терен.

Двери, да будем доследан, ексклузивно, греше у свом политичком залагању за укидањем аутономије Војводине.

Ако се жели победа и освајање већине у републичком парламенту – на који начин се једино може постићи прекид пута ка придруживању ЕУ и одатле одбрана територијлане недељивости Србије – онда се никако читаво поље значаја аутономије за бираче не може препустити ДС, СНС и СПС. Пораз у том случају је потпуно изванредан.

Ви такође живите у озбиљној заблуди да нешто што постоји 67 година као аутономија Војводине нема своје утемељење самим трајањем због тога што су ти разлози били погрешни пре 67 година. Огромна већина млађих од 70 година оних који живе у Војводини (да не кажем практично сви) њу сматрају својом (у мањој или већој мери, оштро незадовољни Новим Садом или Београдом или помирљиви према властима итд.) и спремни су да се боре да им аутономију неко не узме.

Од свих недаћа, само нам још то фали.

Став Двери има своју унутрашњу логику само и искључиво уколико су се посветили покушају достизања пет одсто гласова у Војводини, не водећи уопште рачуна о политичким последицама заговарања таквог става за укупан резултат избора у Србији и укупне политичке ломове и последице које би такав став произвео (када би грешком он био шире подржан).

И даље. Захтев за укидањем аутономије нужно значи захтев за променом Устава (видео сам неке коментаре како ја не разумем да уопште није потребна промена Устава, али је то испод нивоа могуће правничке аргументације, па нисам могао да одговорим на њих).

Ексклузивно неодговоран потез

Наравно да Устав има читав низ правно-техничких недостатака, али ниједан није таквог карактера да правилним тумачењем може довести до блокаде функционисања институција или немогућности развоја друштва.

Насупрот томе, Устав има снажне гаранције недељивости државе.

Промена устава у оваквим политичким, економским, социјалним, медијским и безбедносним условима, без било какве стварне потребе, је ексклузивно неодговоран потез.

И, ево нека буде 5,78 одсто гласова је недовољно, уверен сам чак и за бирача Двери, да подрже такав изванредан распад Србије у случају отварања процеса промене Устава.

Око тога да ће САД-ЕУ извршити одлучујући притисак да се покрене процес промене

Полемика око Војводине

Пише: Бранко Павловић, Бошко Обрадовић
субота, 22 децембар 2012 15:26

Устава у 2013. години се, колико видим, не изјашњавате. Вашем истанчаном политичком увиду је ова чињеница на неки чудан начин промакла.

А баш је то важно, зато што је придруживање том притиску за промену устава из ма којих мотива политички погрешно.

Пластично, да би Вам исти мој став из претходног текста овога пута био јасан – прелиставамо штампу у 2013. и наслов у „Куриру“ преко целе стране гласиће: „И Двери траже промену Устава“.

Двери, по вашој тврдњи, верују да је нарочито добра кампања она која говори о томе да се читаво поље бриге за новац „Војвођана“ препусти ДС и ЛСДВ (не треба Војводина да добија седам одсто), а да се покрене кампања регионализације Србије, где би се од злог Београда узело за регионе Србије. Зар вам није чудно што би прво са одушевљењем подржао Пајтић, а друго Динкић? Како је могуће да не видите коме такви ставови, када би од опозиције били прихваћени као исправни, иду у корист? Ви то можете називати „борбом против аутономаша“, али је то објективно допринос „аутономашима“.

Ви, као и многи други, имате бројне предрасуде када су у питању Југославија и комунистички период. Мени лично то уопште не смета под условом да се усредсредимо на потезе које нам ваља чинити данас.

Ја мислим да се српски национални интерес најбоље остварио у Југославији и да су све последице распада Југославије по Србе и Србију биле предвидиве још 1986. године, а најкасније 1989. И на жалост све до једне су се обистиниле. Тадашњи и садашњи противници Југославије доказују како ове страшне последице по српски национални интерес нису биле нужне. Слажем се, али су биле веома могуће и то се и догодило тачно онако како смо им говорили.

Ви припадате оном мишљењу које сматра да су Југославија, а нарочито комунистички период, били изразито лоши за српски национални интерес. Та разлика данас, када Југославије више нема, нема никаквог значаја.

Оно што би било добро да размете је да је потпуно природно да неко буде социјалдемократата и патриота (комунисти су схватили значај тржишта и тиме су суштински били далеко ближи социјалдемократатама, а најближи ономе што су комунисти данас у Кини).

Срби и Југославија

Оно што Двери не разумеју, али овог пута, и поред добре воље, морам да кажем и многи други међу онима који негативно гледају на Југославију јесте да се таквим негативним ставом, и то увек исказаном у једном тону надменог презира, у старту одбијају читаве легије бирача. А то је недопустиво ако се жели победа на изборима и сасвим непотребо када се пажња усмери на проблеме са којима се Србија данас сусреће и који прете да је униште. Такав став законито доводи до сужавања подршке грађана за изградњу националне државе способне за одрживи развој. Предсрасуде су увек штетне, али је ова нарочито штетна.

Када говорим о томе да ће Немци узети земљиште у Војводини ако се не уозбиљимо и не удружимо у борби за националну државу, ја прећутно, наравно, мислим на Споразум о сукцесији, али не разумем шта вам је ту спорно? Мислите ли Ви да ће то узети неко други? Ни говора. Па то је стратешка ствар за Немце, и то, понављам ако их не спречимо, неће дати никоме другом, баш као ни обале Дунава. Корак који томе претходи је промена Устава, која има за циљ да знатно прошири државне ингеренције Војводине. А оно што би они само могли пожелети је, између осталог, залагање за укидање аутономије зато што би то био „крунски доказ“ да „овако више не може и да се Војводина мора извући из канци централизације“ итд., итд.

За ову расправу Хаг нема значаја, али, да не испадне како неку тему прећуткујем, укратко да изнесем свој став (није се мењао – може се видети из тв дуела који сам имао са г. Шешељем):

а) Изручење наших грађана Хагу је међународна обавеза Србије по Дејтонском споразуму, на основу Милошевићевог потписа;

б) Изручење Милошевића је било уставно, легитимно (грађани су баш гласали против

Милошевића, а не за ДОС), али није било легално (повређене су биле одредбе кривичног поступка и републичка Влада је ушла у ингеренције савезне Владе);

в) Не ради се о томе да сам се ја радовао било каквом изручењу (да сам одлучивао ја, генерала Лазаревића никад не бих изручио) нити се већина у ДОС томе радовала. И данас мислим да није било никаквих могућности да Милошевић не буде изручен, пре или касније.

Наук је сасвим супротан ономе што Ви мислите: када мала земља сама себи створи међународну обавезу, она нема куд него да је спроводи.

Баш зато је спровођење тзв. Тадић-Боркових договора толико опасно. Једно је да се граница постави фактички, силом. А сасвим друго да Србија у томе активно учествује. Што се фактички постави, фактички се и склања. То врло добро знају они из САД-ЕУ. Зато и врше притисак.

Укратко, за сарадњу са Хагом суштински је – трагично, наравно – крив сам Милошевић (мада објективно, када су ствари стигле до Дејтона, ни он тамо није имао велики маневарски простор).

Различитост ставова је предуслов окупљања. Нама је окупљање потребно баш зато што смо различити. Отуда и платформа мора бити оно што је међу нама неспорно: борба за развој националне државе, а не улазак у ЕУ и одбрана Устава, суверенитета, територијалног инегритета и недељивости Србије – оно што зовемо „Никад граница“.

То, међутим, увек подразумева анализу односа средстава која се користе и прокламованог циља. Залагање за укидање аутономије Војводине је средство супртно циљу и ја га зато критикујем, сасвим начелно.

Наравно, ако вас то вређа и уколико инсистирате на свом првородству, онда је моја критика ексклузивно усмерена према Дверима, али и тада само зато што греше у одабиру средстава. Веома греше. Пођите од ове претпоставке и онда поново

Полемика око Војводине

Пише: Бранко Павловић, Бошко Обрадовић
субота, 22 децембар 2012 15:26

размислите зашто немате ширу подршку.

Прихватам унапред да Ви, уколико желите, завршите ову нашу расправу. Ја ћу се уздржати од било каквог даљег расправљања на ову тему.

(21. децембар 2012)

(Нови стандард)